

Kürt Ulusal Hareketi ve İran Saplantısı

Garbis ALTINOĞLU

22 Kasım 2018

20 Kasım Çarşamba günü Parti Azadi Kurdistan/ Kürdistan Özgürlük Partisi'ne bağlı Rojhilat Peşmergeleri Komutanı Hüseyin Yezdanpena'nın ROJEVAKURDISTAN.ORG sitesinde yayınlanan bir açıklamasını aktardım. Ve bu açıklama hakkında şu yorumu yaptım:

Yezdanpena ABD-İran krizi Kürtler için bir fırsattır derken neyi kastediyor?

a) O PAK'ın (Parti Azadi Kurdistan), ABD ve bağlaşıklarının İran'a saldırması halinde, bu güçlerle birlikte saf tutacağını ve

b) Böylesi bir savaşın ve İran'ın bir ABD saldırısı sonucu parçalanmasının Kürtlerin' yararına olacağını ilan etmiş oluyor.

Peki ABD tekelci burjuvazisinin yanısıra, böyle bir savaş canla başla isteyen güçler kimlerdir? Bunların, dünyanın en gerici ve en saldırgan devletleri arasında yer alan İsrail ile Suudi Arabistan oldukları açıktır. Herhalde, hep barıştan yana olduğunu vurgulamakta olan Kürt halkının siyasal önderleri bu savaş kışkırtıcısı, çocuk katili ve terörist devletlerle aynı safta olmaktan uzak durmalıdırlar.

Yezdanpena, İran Kürtlerinin kendi ulusal özlemlerini, başka halkların felaketi ve kıyımı üzerinden gerçekleştirmesinden ve dolayısıyla ABD ve ortaklarının bir an önce İran'a saldırmasından yanadır. Ama o böyle bir savaşın hiçbir devrimci meşruiyeti olmayacağını unutuyor. Dahası o, İran'a karşı girişilecek bir ABD/ NATO/ İsrail/ Suudi saldırısının daha geniş ölçekli bir savaşa ve milyonlarca insanın ölümüne yol açabileceğini görmezden geliyor ya da

umursamıyor. Bir ilkel milliyetçi böyle düşünebilir ama kendisine devrimci, hatta demokrat adını layık gören bir örgüt ya da kişi, ister milyonlarca insan ölsün, isterse bir dünya savaşı çıksın, benim için önemli olan sadece ve sadece benim ulusumun daha iyi ve daha ileri bir statüye kavuşmasıdır diyemez ve dememelidir.

* * * * *

Benim bu yorumuma, büyük çoğunluğu cehaletten ve en ilkel ve kaba bir Kürt milliyetçiliğinden kaynaklanan bir dizi yanıt geldi. Doğal olarak bu sözde yanıtlarda benim, Yezdanpena'nın açıklamasına yaptığım eleştiriyi çürütmeye hizmet edecek herhangi bir argümana rastlamadım. Yazılanlar genellikle Kürt ulusal hareketinin ABD, İsrail, Suudi Arabistan gibi gerici, eli kanlı ve barbar güçlerle birlikte davranmasını haklı çıkarmaya yönelik yavelerin ötesine geçmiyordu.

Bu mesajlarda diğer şeylerin yanı sıra beni, İran'daki gerici molla rejimi yanlısı olmakla, hatta bir Ermeni milliyetçisi olmakla suçlayanlar da vardı. Böylesi düzeysiz, zavallı ve devrim perspektifinden yoksun değerlendirmelere kural olarak karşılık vermiyorum. Ancak bunun böyle olması, bu konu üzerinde durma gereğini tümüyle ortadan kaldırmıyor. Kaldırmıyor çünkü bu ve benzer yorumlar KCK ve PYD gibi ulusal hareketi yöneten örgütlerin başındaki liderlerin fazlasıyla pragmatik ve oportünist bir nitelik taşıyan güncel yaklaşımını yansıtıyor. Daha da önemlisi şu: Ulusal hareketin böylesi bir yaklaşımdan yola çıkarak ABD ile ilişkilerini stratejik ortaklık/ uşaklık düzeyine yükseltmesi kısa erimde Kürt halkı açısından bazı yararlar sağlayabilir ya da sağlıyor gözükebilir. Ancak, Kürt halkını Ortadoğu halklarından izole edecek ve onu bu halklarla karşı karşıya getirebilecek olan böylesi politikalar, orta ve uzun erimde Kürt halkının son yıllarda gerek Türkiye'de ve gerekse Ortadoğu'da elde ettiği kazanımları tehlikeye atabilecektir. Olaya ilkesel açıdan değil de salt fayda ya da pragmatizm açısından baktığımızda da bu böyledir Kürt ulusal hareketinin tüm yumurtalarını, halihazırda en güçlü emperyalist devlet olan, ancak stratejik bir gerileme ve zayıflama süreci yaşayan ABD'nin sepetine koyması ve İsrail ve Suudi Arabistan gibi bölge halklarının haklı ve meşru nefretinin odağında duran güçlerle yan yana durması uzak görüşlülükle bağdaşmaz ve hiç de akıllıca bir tutum değildir.

Ama ben burada esas olarak İran yanlılığı/ İran karşıtlığı konusu ve savları üzerinde duracağım. Yazılarımı düzenli olarak izleyenler açısından bu, bilineni bir kez daha yineleme anlamına gelebilir ancak ilerici ve devrimci çevrelerde yaşanan ideolojik-siyasal gerilemenin yol açtığı hatalı ve burjuva, hatta

burjuva-öncesi ilkel görüş ve yaklaşımların yaygınlığı göz önüne alındığında, işin ABC'sini zaman zaman yinlemek gerektiği anlaşılır.

Her şeyden önce şunun kafalara iyice sokulması gerekiyor: Bir komünistin ya da bir komünist çevre ya da örgütün, isterse en ileri burjuva demokrasisine sahip olsun, bir burjuva devletinden ya da rejiminden yana olması olanaksızdır. Stratejik olarak komünistler, burjuva devletlerinin hepsinin de yıkılmasından ve yerlerini işçi sınıfının diktatörlüğüne/ sosyalist demokrasiye bırakmasından yanadırlar. (Tabii bu stratejik hedefe çoğu kez bir çırpıda, bir hamlede varılamayacağı gerçeği de unutulmamalıdır.) Yineliyorum: Bu, en demokratik burjuva devletleri için de geçerlidir. Neden? Çünkü adalet, eşitlik, özgürlük ilkelerinin gerçekten yaşama geçirildiği sosyalist bir rejimden yana olan komünistler, burjuvazinin egemenliğini temsil eden devletlerin hiçbirinden yana değildirler. Dolayısıyla onların, burjuva-demokratik bile olmayan, despotik ve anti-demokratik İran devleti ve rejimine de zaten karşı olacakları açıktır. Evet İran'daki despotik ve anti-demokratik rejimin yıkılmasından ve bu ülkede de bir işçi-emekçi Sovyet cumhuriyetinin kurulmasından yanayım/ yanayız. Ama tam da burada şeytanın ayrıntıda saklı olduğu noktaya geliyoruz. Yani, bu rejimin NASIL ve HANGİ YOLLA yıkılmasının doğru ve meşru olduğu konusuna.

9 Ocak 2018 ve İran Konusunda Karışık Kafalar başlıklı yazımda şöyle demiştim:

İran'daki gerici molla rejiminin İKİ ayrı yıkılma tarzı ya da olasılığından söz edebiliriz. (Bu, başka ülkeler için de geçerlidir.) Bunlardan birincisi ve elbette BİZİM tercih edebileceğimiz ve etmemiz gereken seçenek, bu rejimin emekçi yığınların devrimci savaşıyla yıkılmasıdır. Şimdilik bunun izlerini göremiyoruz ama bu olasılık tümüyle göz ardı edilemez elbet. İkinci tarz ya da olasılık bu rejimin, ABD-İsrail-Suudi destekli gerici kargaşalık, devrimci-olmayan iç çatışmalar ve doğrudan emperyalist saldırı yoluyla yıkılmasıdır. (Bugün bu olasılığın birinci olasılıktan daha güçlü olduğu söylenebilir.) Çeşitli ilerici Kürt partilerinin ise İran rejiminin işte bu meşru OLMAYAN yoldan yıkılmasından yana olduğunu görüyoruz. Onlara göre bunun gerekçesi İran'daki gerici molla rejiminin, Kürtler başta olmak üzere başka ulus ve milliyetleri vb. ezmekte ve terörize etmekte olmasıdır. Çeşitli milliyet ve din/ mezheplerden İran işçi sınıfı ve halkının bu devlete karşı direnme, ayaklanma ve onu devirme hakkı vardır. Ne var ki bunun böyle olması ne ABD ve ortaklarının özel olarak İran'a saldırmasını meşru görmeyi gerektirir ve ne de genel olarak, büyük emperyalist devletlerin küçük ve boyunduruk altındaki halklara, bağımlı ve güçsüz ülkelere/ devletlere saldırılarını.

Şu da var. Eğer bu yaklaşımlarını tutarlı bir biçimde savunuyorlarsa bu Kürt partilerinin, aynı kuralın KENDİLERİNE DE uygulanmasını haklı ve meşru saymaları gerekecektir. Yani, büyük devletlerin, ilerde kurulabilecek olan bir Kürt devletinin sınırları içinde yaşayan Kürt-olmayan ya da Sünni-olmayan bir etnik ya da dinsel/ mezhepsel gruba yönelik olası baskı ve zulmünü ya da rejiminin despotik olmasını gerekçe göstererek bu ülkenin iç işlerine şu ya da bu biçimde karışmalarını onamaları. Dahası var: Emperyalist ülkelerin bazı koşulları ve kusurları bahane ederek Ortadoğu'daki bağımlı ve güçsüz ülkelere/ devletlere şu ya da bu biçimde müdahale etmelerini ve saldırılarını meşru görmek, bu büyük devletlerin, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki pek çok ülkenin rejimini değiştirme, o ülkelerin başına kendi uşaklarını getirme HAKKINI da savunmak anlamına gelir. Bu ise sömürgeciliğin ve emperyalizmin en kaba ve en vahşi uygulamalarını onamak ve alkışlamak demektir.

Şimdi gelelim kimin İran'daki despotik ve gerici molla rejimini savunduğuna. Ben her zaman bu rejimin, İran işçi sınıfını ve emekçilerini ezen ve sömüren ve Kürtler de içinde olmak üzere Fars-olmayan etnik ve dinsel/ mezhepsel gruplara baskı ve yer yer terör uygulayan bir rejim olduğunu söyledim. Örneğin Ocak 1995'de kaleme almış olduğum¹⁶. Yılında İran Devrimibaşlıklı yazımda şöyle demiştim:

Şubat 1979 devrimi, ABD emperyalizmine bağımlı İran işbirlikçi-tekelci burjuvazisi ve büyük toprak sahiplerinin monarşik-faşist diktatörlüğünü yıktı bu diktatörlüğün baskı aygıtlarını parçaladı ve siyasal iktidarı çıkarları, emperyalizmin, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarıyla olduğu gibi, proletaryanın ve yarı-proletaryanın çıkarlarıyla da çelişen orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin üst katmanın temsilcisi olan İslami Cumhuriyet Partisi'nin ve diğer iktidar aygıtlarının eline verdi. Bu bağlamda, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin ellerindeki üretim araçlarını ve zenginlikleri, yeni egemen sınıfa ve onun devletine aktarmakla ve sömürülen yığınların yararına bazı reformlar yapmakla birlikte, kapitalist üretim ilişkilerine dokunmayan İran devriminin toplumsal' bir karakter taşımadığı yani toplumsal bir devrim olmadığı söylenebilir Devrim, fundamentalist İslamcılarının ve geçici bağlaşıklarının iktidara gelmesine yol açmıştı. Ancak, işçi sınıfının, yarı-proletaryanın ve diğer kent ve kır emekçilerinin devrimci istemlerini yüksek sesle dile getirmeleri, kendi bağımsız devrimci örgütlenmelerini oluşturmaya başlamaları ve makro düzeyde henüz zayıf ve bölünmüş durumda olmakla birlikte giderek güçlenen bir devrimci hareketin varlığıyla karakterize edilen bir konjonktür, zamanla

mülk sahibi sınıflar, kapitalist sistem ve onların bekçisi ulema için ciddi bir tehdit yaratabilirdi. İşyeri komite ve konseylerinin ve bağımsız sendikaların kurulması, Türkmen Sahrası'nda ve başka bölgelerde yoksul köylülerin büyük toprak sahiplerinin ellerindeki topraklara zorla el koymaya başlamaları, İran Kürdistanı'nda otonom siyasal yapıların ortaya çıkması vb., devrimin zaferinden hemen sonra karşı-devrimci niteliği belirginleşen fundamentalist ulemanın devrime ve kitlelere karşı saldırıya geçmesini kaçınılmaz hale getirdi. Devrim zafere ulaşır ulaşmaz, Humeyni, gerici ordunun çözülme süreci içinde silah depolarının basılmasıyla ya da başka yollardan silahlanan kitlelerin ve devrimci örgütlerin ellerindeki silahların devlete teslim edilmesini istemişti

İktidardaki mollalar kliği bir yandan kendi siyasal ve örgütsel temellerini sağlamlaştırmak için çaba harcarken, bir yandan da ezilen sınıfları ve onların temsilcilerini silahsızlandırmaya ve zor tekeline yerleştirmeye çalışıyordu. O, bu amaçla bir yandan, devrimci örgütlerin, sendikaların, işyeri komite ve konseylerinin toplantılarına, üniversitelere, grevlere ve diğer kitle eylemlerine saldıran Devrim Muhafızları ve Hizbullah adlı sokak çetelerini örgütlerken, bir yandan da eski rejimin subayları ve polisleriyle işbirliğine yöneliyordu. Şah'ın özel güvenlik örgütünün başı olan Orgeneral Ferdust'un, İslamci rejimin istihbarat örgütü SAVAMA'nın başına getirilmesi, Eylül 1980'de İran-İrak savaşının başlamasından sonra birçok general ve subayın İran İslam Cumhuriyeti'nin ordusunda görevlendirilmeleri vb., bu yönelimin somut belirtilerinden yalnızca birkaçını oluşturuyorlardı. 1979 yılının ikinci yarısında ve 1980 yılında fundamentalist ulema kliğiyle devrimci örgütler arasındaki ilişkiler giderek daha da gerginleşti. Ağustos 1979'da İran Kürdistanı'nda Halkın Fedaileri örgütünün 11 üyesinin Devrim Muhafızları'na idam edilmesi, 1980 başında Türkmen Sahrası'nda Türkmen köylülere saldırılması ve onların, Halkın Fedaileri örgütünden olan yöneticilerinin öldürülmesi ve hepsinden önemlisi Ağustos 1979'da, otonomi isteyen Kürtlerin üzerine ordunun yollanması, İran Kürdistanı'nın kent ve kasabalarının bombardıman edilmesi, direnişin bastırılmasından sonra 70'den fazla kişinin idam edilmesi, İran Kürdistan Demokrat Partisi ve diğer Kürt örgütlerinin yasaklanması, artık bir dönüm noktasına gelindiğini gösteriyordu.

Peki, sempatizanları beni İran molla rejimi yanlısı olmakla suçlamaya kalkan Kürt ulusal hareketinin İran devrimine ilişkin değerlendirmeleri nasıldı? Acaba bu ulusal hareket, ŞİMDİ neredeyse baş düşman ilan ettiği İran'da iktidarı ele geçiren gerici mollalara ve onların İslam devrimine O ZAMAN nasıl yaklaşıyordu? Acaba şimdi kendisine karşı ABD, İsrail, Suudi Arabistan gibi en

gerici güçlerle birlikte davranma eğiliminde olan Kürt ulusal hareketi geçmişte Humeyni İran'ında ne erdemler ve güzellikler keşfetmekteydi? Bunu anlamak için arşivlerde kısa bir gezintiye çıkmamız gerekecek.

A. Öcalan, 1990'da şöyle diyordu:

Örneğin, bir İran İslam devrimi vardır ki, içinde devrime, anti-emperyalizme, anti-siyonizme yönelik çok şey bulunabilir. Fakat Erbakan İslamcılığında bu anlamda hiçbir şey bulunamaz.

Unutmamak gerekir ki, İslam ülkelerinde yeni bir İslami çıkış yaşanıyor. İslam ideolojisi görünümü altında, halklar anti-emperyalist tutumlara giriyorlar.

İran bunun en açık uç noktası oluyor

Halkların mücadelesi, İslam görüntüsü de olsa bundan korkmamak, biçimden çekinmemek gerekir. Alabildiğine Batı emperyalizmine karşı çıkarmak önemlidir Bu açıdan, onların Ortadoğu üzerindeki emellerine karşı çıkmak, aynı zamanda, çokça sözünü ettikleri insan haklarını korumak, bağımsızlığı ve demokrasiyi korumak anlamına gelir (Kürdistan'da Türklük, İslamiyet ve Ulusal Kurtuluşçuluk, Serxwebun, Kasım 1990, Sayı: 107)

A. Öcalan, 1991'de ise şöyle diyordu:

Her ne kadar mezhepsel görünümlüyse de, İran Devrimi, özünde İran halklarının ve daha çok da Fars halkının milli çıkarlarını ön plana alan bir başkaldırıdır ABD'nin etkilerine ve yine Saddam önderlikli gericiliğin saldırganlığına karşı tavrı olumludur. Özellikle emperyalizme karşı dini ideolojinin nasıl kullanılabileceğini, yine yerel gericiliğe karşı (Şahlık ve monarşik rejimlere karşı) nasıl dikilebileceğini ortaya çıkarabilmiştir. (Din Sorununa Devrimci Yaklaşım, s. 68-69) O devamında, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devriminin İran İslam devrimini model alması gerektiği noktasına kadar ilerlemişti:

İslam adı altındaki bütün o sahte kurumları, tarikatları, gericici imamaları, benzeri kuruluşları tasfiye edip, bunun yerine halkımızın, İran Devrimi'nde görüldüğü gibi, anti-emperyalist, anti-kapitalist İslami duygularını, moral değerlerini, eşitlik anlayışını İslamın doğru yorumu, doğru değerlendirilmesi ve doğru sahiplenilmesi biçiminde halka götürmek, bu temelde halkı bilinçlendirmek, kaba materyalist yaklaşımı bu biçimde aşarak bilimsel sosyalizmin Ortadoğu halk gerçeğine ve kendi halk gerçekliğimize başarıyla uygulamasını bilmek gerekir. (aynı yerde, s. 71)

O, 1994'te şu benzer görüşleri savunuyordu:

Bugün İran halkı Şiilik adı altında emperyalizme karşı bir devrim yaptı.

Dünyayı titreten bir devrimdi. Ve buna İslam devrimi dendi, ardından da bir İslam cumhuriyeti kurdular. Kendileri için büyük bir kurtuluşu

Şiilik gerçekten İran müslümanlığıdır ve kavmini yüzyıllardan beri ayağa kaldırıyor. En büyük devrimlerden birini daha yaptı. Birçok Arap ülkesinde bile İslami hareketler neredeyse devlet olacaklar.

Biz de kendi İslam devrimimizi yapalım (Kürdistan'da İslamiyet Cihada Karar Vermektir,Berxwedan, 15 Şubat 1994, Sayı: 168)

Öcalan iki yıl sonra ise gene aynı doğrultuda konuşuyor ve Batı'nın ve Türkiye ile İsrail'in içinde yer aldığı bloka karşı, içinde Rusya, Çin, İran ile Arap ve Kürt halklarının yer alacağı bir blokun kurulmasını savunuyordu:

Batı saldırısı karşısında Rusya hala direnmektedir ve Çin ile yeni bir ittifak geliştirdi. Bu bir Asya ittifakıdır. Yine Ortadoğu'da Batı saldırısı bir bölgesel ittifak geliştirmektedir. İran ve Suriye'nin geliştirdiği ittifak giderek en iddialı bir karşı ittifaka dönüşmektedir. Türkiye ile İsrail'in başını çektiği bölgesel ittifak karşılığı bütün Arap halklarının ve İran'ın doğal bir ittifaka zemin olmuştur Asya ittifakının Ortadoğu halkları ve Kürdistan devrimiyle birlikte devletsel ittifaka dönüşmesi çok çarpıcı bir emperyalist-kapitalist saldırıya karşı da en önemli bir direniş hattını ortaya koyacaktır. Bu ittifakın hız kazanacağını söylemek mümkündür (PKK Sosyalizmde Büyük

Aşamadır,Serxwebun, Mayıs 1996, Sayı: 173)

Demek ki, Kürt ulusal hareketi ve onun tarihi, siyasal evrimi, stratejisi vb. hakkında kalem oynatmaya kalkanlar biraz daha alçakgönüllü olmayı öğrenmeli ve kendi cehalet, ilkelik ve düzeysizliklerini başkalarına satmaya ve kakalamaya kalkışmamalıdır. Sempati duyduklarını, desteklediklerini düşündükleri bir siyasal hareketin geçmişinden ve bugününden haberdar olmayan kişiler, olsa olsa alay ve aşağılanma konusu olabilirler. Ama eğer alay ve aşağılanma konusu olmaktan da rahatsız olmuyorlarsa tuttukları yolda devam edebilirler. Ben gene de görevimi yerine getirdim ve konuyu Bilal'e anlatır gibi açıkladım. Vebali onların boyunlarına!

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta

paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblır'da paylaşmak için
tıklayın (Yeni pencerede açılır)